

חַת־ת לַשַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרָטִית כִּי תִשָּׂא כ"ב אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֶּשֶׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

בקצרה: למשה נאמר לכתב את התורה. הוא יורד מהר סיני ביום כפור ובידיו הלוחות החדשים. פניו מאירות לכן בני ישראל יכולים להסתכל עליו רק כאשר הוא מלמד תורה.

ה' אמר למשה רבינו לכתב את כל הדברים שאמר, אבל ללא הסברים. המלים שה' אמר הן חלק מהתורה שבכתב אולם ההסברים הם התורה שבעל פה, אותה למדו מדור לדור בעל פה (רק הרבה יותר מאחר אמרו חכמים לכתב כדי שהתורה לא תשכח). משה נשאר על הר סיני למשך ארבעים יום ולילה, לא אכל או שתה בגלל שהגוף שלו נעשה כל כך קדוש, הוא היה כמו מלאך שלא צריך לאכול.

ביום כפור, ה' סלח לבני ישראל וכתב את המלים שעל הלוחות. משה ירד באותו יום מהר סיני כשהוא נושא את הלוחות החדשים. משה לא שם לב, שהיות והוא נהיה כל כך קדוש, הפנים שלו קרנו. בני ישראל חששו להתקרב אליו. (לפני העברה הם היו אפלו מסגלים לראות את כבוד ה' אבל עכשו הם לא היו מסגלים אפלו להסתכל על הפנים של משה שהאירו בקדשה מבלי לפחד).

בגלל זה, משה היה צריך לומר להם לבוא ללמד תורה. קדם כל היה אהרן מגיע, ומשה היה מלמד אותם. אחר כך הצטרפו בני אהרן ומשה היה מלמדם שוב. אחר כך הגיעו המנהיגים ומשה למד אותם ולבסוף, כל בני ישראל הגיעו ושמעו את התורה שמשנה מלמד.

אחרי שסיים ללמד, משה היה לובש מסוה, מעין מסכה מעל פניו כדי שהם יוכלו להסתכל עליו מבלי לפחד. (כשלוומדים תורה, זה טוב שיש יראה מהקדשה).

אחרי שמשנה עזב, אהרן היה מלמד את כלם שוב את ההלכות החדשות, ואז היה גם הוא עוזב. הבנים של אהרן היו מלמדים שוב את ההלכות ועוזבים, ולבסוף המנהיגים של השבטים היו חוזרים על התורה. כך שכל בני ישראל שמעו הכל ארבע פעמים.

משה היה לובש את המסוה כל הזמן חוץ מהזמנים שבהם היה מדבר עם ה' ואז מלמד את בני ישראל את התורה החדשה ששמע.

תהלים / יום כ"ב לחדש פֶּרְקִים ק"ו- ק"ז

פֶּרְקִי ק"ז מתחיל במלים "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" – אנו מודים לה' על רוב חסדו שהוא נצחי.

המילה הראשונה הודו- מלשון תודה, יש לה משמעות נוספת- להודות במשהו. במה מודים?

הצמח צדק מסביר שאנו יודעים שה' בורא את העולם מדי רגע מחדש ונמצא בתוכנו מדי שניה. אבל אנו לא רואים זאת. לכן אנו צריכים להודות בעבדה שזו אמת. אבל כאשר משיח יבוא, לא נצטרך להודות בכך אלא כלם יוכלו לראות זאת בעיניהם.

תניא / פֶּרְקִי ל"א (כ"ב אדר א' שנה מעוברת)

אם יצר הרע של אדם מתחיל לחשב שהוא מיחד, על האדם להראות ליצר הרע שהוא לא כזה טוב אחרי הכל. אבל האם זה לא יגרם לאדם להיות מאוד עצוב?

האדמו"ר הזקן אומר שישנו הבדל גדול בין לחוש בצער על היצר הרע לבין לחוש עצבות. עצבות הכונה שלאדם לא אכפת עוד משום דבר והוא רק רוצה לחזור חזרה למטה ולאכול כל היום גלידה... כשאנו מצטערים על יצר הרע שלנו, אנו צריכים להשתמש בדרך מאוד תקיפה כדי לדבר אליו. אם היצר הרע נהיה ערמומי בנסותו להרחיק אותנו מה', עלינו להיות ערמומים עוד יותר אתו. זה כמו שכורתים עץ, -יש צורך להשתמש בידיית מעץ עבור הגרזן. לפעמים הדרך הטובה ביותר להלחם ביצר הרע זה להשתמש בתחבולות ובדרכים שלו.

לכן אפלו שכמובן אנו צריכים לעבד את ה' בשמחה, לפעמים אנו צריכים להיות תקיפים עם יצר הרע שלנו אם הוא גדל יותר מדי... אבל זה לא אומר להיות חס ושלום עצוב, בגלל שהרגשת עצבות היא עוד תחבום של היצר הרע.

במקום זה, נזכר שאצל היהודי החלק העקרי הוא הנשמה, ולא הגוף. היצר הרע יכול להקשות על הגוף לעבד את ה' אבל הנשמה שלנו תמיד זכה וטהורה וטובה ומחברת לה'.

על ידי השמחה היהודי יכול לגלות התלהבות להשתמש בנשמה שלו בשעת התפלה, ועל ידי קיום מצוות בשמחה אמתית מתוך ידיעה שזהו חלק חשוב ובלתי נפרד מחייו של היהודי.

האדמו"ר הזקן ממשיך משל על נסיון שהיה בפלא. היתה לו עבודה קשה שם והוא התלכלך בלו. לבסוף שחררו אותו מהפלא. האם אתם יכולים לתאר לעצמכם עד כמה אבא שלו, המלך, שמח שקבל את בנו חזרה, אפלו שהוא בלו מלא לכלוך?

כשאנו מכניעים את היצר הרע ויוצאים מגלות היצר, אנו צריכים לשוב אל ה' ולשמח אותו מאוד. אנחנו לא באמת "משתחררים מהפלא" בגלל שייצר הרע שלנו עדין אתנו, אבל אם נזכר שהנשמה היא החשובה באמת, נוכל לשמח בכל מצב.

האם אתם חושבים שלמלך אכפת מכך שהוא לא הצליח לרחץ מעליו את כל הלכלוך מהפלא? האם זה יגרם לו לשמח פחות? כמובן שלא! מה שחשוב זה שהבן שלו הגיע הביתה.

לכן אם עבורו הנשמה היא הדבר החשוב ביותר (תיקר נפשו בעיניו) אז הלכלוך שיתכן וקיים מהנפש הבהמית, לא מפריע לנו!

(האדמו"ר הזקן מסביר שזו גם המשמעות של יציאת מצרים ברוחניות). כשאדם חושב על כך

שְׁהִיצָר הָרַע וְהַגּוֹף הַגִּשְׁמִי כֹּה רְחוּקִים מֵה', עָלָיו לַחֲשֹׁב "רַגַע, זֶה לֹא הִיָּה הַרְעִיּוֹן שְׁלִי שִׁיְהִיָּה לִי גּוֹף וְיִצָר הָרַע, זֶה רְעִיּוֹן מֵאֵת ה'. מִדּוּעַ ה' חָשַׁב עַל כֵּךְ? ה' רָצָה שְׂזֶה יִדְמָה לְטֶרַמְפוּלִינָה, כְּכֹל שְׂיִוָרְדִים עֲמוֹק יוֹתֵר הַכּוֹנֵה הִיא שְׂקוּפְצִים לְגִבָּה גְבוּהַ יוֹתֵר! ה' רוֹצֵה שְׂנִתְעַלֶּה וְנִתְקַרֵּב אֵלָיו עוֹד יוֹתֵר וְאֶפְלוּ נִבְיָא אֵת הַגּוֹף לְמַצֵּב גְבוּהַ יוֹתֵר. אִיךְ קוֹפְצִים לְמַעְלָה? עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה וְקִיּוּם מְצוּוֹת. הַדְּבָר צָרִיךְ לְגַרֵם לָנוּ לְהִתְלַהֲבוֹת גְּדוּלָה וְלִזְרִיזוֹת בְּקִיּוּם הַמְצוּוֹת כְּדֵי שְׂנוֹכַל לְהִתְקַרֵּב לֵה'.

הַיּוֹם יוֹם / כ"ב אָדָר א'

הַרְבֵּי הַרְש"ב אוֹמֵר שְׂאִין צָרִיךְ לְטוֹל יְדִים לְסַעוּדָה שְׂלִישִׁית. אוֹלָם יֵשׁ לְטַעַם דְּבָר מֵה. הָאֲדָמו"ר הִזְקֵן מְלַמֵּד שְׂעֲלִינוּ לְהִיּוֹת זְהִירִים מְאֹד בְּתַפְלַת מְנַחָה. מְנַחָה הִיא תַּפְלָה מְאֹד מִיְחַדָּת. תַּפְלִילַת שְׂחָרִית הִיא לְפָנֵי שְׂמֵת־חִלִּים אֵת הַיּוֹם, עֲרַבִּית הִיא כְּשִׂמְסִימִים אֵת הַיּוֹם. מְנַחָה הִיא בְּדִיוֹק בְּאֲמָצֵעַ, אֲנַחְנוּ עֲסוּקִים בְּאֲמָצֵעַ הָעֶבֶדָה וְעַדִּין עוֹזְבִים הַכֹּל כְּדֵי לְהִתְפַּלֵּל לֵה'. (אֶפְשֶׁר לְהִבִּין זֹאת עוֹד יוֹתֵר כְּשִׂמְבִינִים אִיךְ הָאֲדָמו"ר הִזְקֵן אָמַר זֹאת. הוּא נִקְט בְּלִשׁוֹן "לְעוֹלָם יֵהָא אָדָם זְהִיר בְּתַפְלַת מְנַחָה".)

לְעוֹלָם = תְּמִיד, לְעוֹלָם, אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׂזֶהוּ תַּפְקִידוֹ שֶׁל הָאָדָם בְּעוֹלָם.

יֵהָא אָדָם = יֵהָיָה אָדָם, אוֹ אֶפְשֶׁר לְפָרֵשׁ בְּלִשׁוֹן תִּהְיֶה אָדָם! (מְעַנְטֵשׁ) אָדָם שְׂעוֹשֶׂה תְּמִיד מֵה שְׂנַכּוֹן (מִחַ שְׂלִיט עַל הַלֵּב).

זְהִיר = זְהִירוֹת וְגַם מְלִשׁוֹן זוֹהַר-אוֹר, הַרוֹחֲנִיּוֹת יְכוּלָה לְהֵאִיר לְתוֹךְ הַגִּשְׁמִיּוֹת. אִיךְ? עַל יְדֵי **תַּפְלִילַת מְנַחָה**.

סֵפֶר הַמְצוּוֹת / מְצוּוֹת עֲשֵׂה רַכ"ו, רַכ"ז, ר"ל, רַל"א, לֹא תַעֲשֶׂה ס"ו

- בְּסֵפֶר הַמְצוּוֹת שֶׁל הַיּוֹם, לוֹמְדִים עוֹד 5 מְצוּוֹת. שְׂתֵי הַמְצוּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת הֵן סוּגִים שֶׁל מִיתוֹת בֵּית דִּין-הַדְּרָךְ שְׂבֵה בֵּית הַדִּין צָרִיךְ לְהַרוֹג אֲנָשִׁים שְׂעָשׂוּ עֲבֻרוֹת מְסוּיִימוֹת.
1. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה רַכ"ו** - בֵּית הַדִּין צָרִיךְ לְקַיֵּם אֵת הַהֲלָכוֹת שֶׁל הָרֶג.
  2. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה רַכ"ז** - בֵּית הַדִּין צָרִיךְ לְקַיֵּם אֵת הַהֲלָכוֹת שֶׁל חֲנֻקָּה.
  3. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה ר"ל** - אַחֲרֵי שְׂנֵהֲרֹגוּ, אֲנָשִׁים שְׂעָבְרוּ עֲבֻרוֹת מְסוּיִימוֹת, צָרִיךְ לְתַלּוֹת אוֹתָם.
  4. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה רַל"א** - אָדָם צָרִיךְ לְהַקְבֵּר בּוֹ בַּיּוֹם שְׂהֲרָגוֹ אוֹתוֹ אוֹ שְׂהוּא מֵת אֶלָּא אִם כֵּן, זֶה דְּוָקָא כְּבוֹד עֲבוּרוֹ לְהַמְתִּין.
  5. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ס"ו** - אֲסוּר לְהַשְׂאִיר אָדָם תְּלוּי אוֹ אֶפְלוּ לֹא קַבּוּר, לִלְחָה שְׁלָם, אֶלָּא אִם כֵּן, זֶה כְּבוֹד עֲבוּרוֹ דְּוָקָא לְהַמְתִּין.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת סְנֵהֲדָרִין פְּרָקִים ז', ח', ט'

פְּרָק ז' - הַלְכָה מְעַנְיֶנֶת אַחַת נִקְרָאת זַבֵּל"א- אִם שְׂנֵי אֲנָשִׁים מִתּוֹכָחִים בִּינֵיהֶם (לְמַשָּׁל עַל כֶּסֶף) וְכָל אֶחָד מֵהֶם רוֹצֵה לְלַכֵּת לְדִין אַחַר, כָּל אֶחָד מֵהֶם יְכוּל לְבַחֵר דִּין אֶחָד, וְאִזּוֹ אוֹתָם דִּינִים יְכוּלִים לְבַחֵר דִּין שְׂלִישִׁי שְׂיִווּדָא שְׂהַהֲלָכָה תַּפְסֵק בְּדָרְךְ שְׂבֵה ה' רוֹצֵה. (בְּיַמִּינוּ, בְּבֵית הַדִּין קוֹבְעִים דְּבָרִים רַבִּים בְּדָרְךְ הַזֶּה- זַבֵּל"א = זֶה בּוֹרֵר לוֹ אֶחָד).

פְּרָק ח' - הוּא פְּרָק קָצֵר בּוֹ לוֹמְדִים עַל כְּלָלֵי הָרוֹב, (לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל רֹב הַדִּינִים) אוֹלָם הַהֲלָכָה הִיא

מעט שונה אם בית הדין צריך להעניש אדם בענש מות. עדין יש לפסק לפי דעת הרוב אם הם אומרים שאין להורגו, אולם אם הדעה היא להרוג, צריכים להיות שני דינים נוספים מעבר לסף הדינים שאומרים שלא להרוג אותו.

לומדים גם שדין בסנהדרין צריך לנמק מדוע הוא מציע להעניש אדם או שלא, הוא לא יכול סתם כן לומר "הוא אשם", ללא מתן נמוק והסבר.

פרק ט'- גם הוא פרק קצר. לומדים שאם ישנו אדם שכל הדינים קובעים שהוא אשם ויש להרוג אותו, אין מענישים אותו. בית דין שכלו מחיבים יוצא זכאי.

מענישים רק אם יש בין הדינים כאלו שמחיבים וכאלו שמזכים.

כאשר יש מצב של שויון, מוסיפים בכל פעם שני דינים נוספים, עד אשר השויון נשבר ויש פסק דין ברור.

דרכי החסידות / עשה לעצמך טובה

פעם בקש הרבי הרש"ב מבנו, הרבי הרי"צ, לנסע לאיזה מקום ולסיע לאיש עסקים שם. כאשר הרבי הרי"צ חזר, הוא ספר לאביו כל מה שעשה. "עשיתי כל מה שבקשת שאעשה. עשיתי את הטובה לאיש העסקים באפן הטוב ביותר".

הרבי הרש"ב ענה לו: "טעות בידיך. עשית את הטובה לעצמך, לא לאדם השני. לאדם השני ה' עשה את הטובה ושלח שליח לעזור לו. אבל מה שעשית, עזר לך הרבה יותר.

כפי שאומר המדרש: יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית! (בבביתא צדקה).

(ראה אגרות קודש הרבי הרי"צ חלק ד' עמוד 46)